सेवितुं योग्यो भव। 'शिवः' शान्तोपद्रवः, त्वं 'शिवं' शान्तोपद्रवं, 'मां', 'आविश'। त्वत्प्रसादात् 'मे' मम, 'आत्मा' स्वभावः, 'सत्यम्', अस्तु सत्यैकस्वभावो भूयासं। तथा 'मे', 'श्रद्धा', 'अक्षितिः' अक्षयास्तु। 'तपो मे', 'प्रतिष्ठा' स्थैर्य्यहेतुरस्तु। 'सवितृप्रसूताः' सवित्रैवानुज्ञाताः, 'दिशः', 'मा' 'दीक्षयन्तु' सर्व्वत्रैव दीक्षितत्त्वेन मां स्थापयन्तु। इदानीमहं 'सत्यमेव' परं ब्रह्मास्मि न तु मर्त्यः॥

(८) अथ प्रायणीयायाः पुरस्तात् यदुक्तं सूत्रकारेण, 'अहं त्वदस्म्या जुह्वान इत्येताभ्यामाहवनीयं यजमान उपतिष्ठत' इति। तत्र प्रथमं मन्त्रमाह। "अहं त्वदस्मि मदसि त्वमेतत्। ममासि योनिस्तव योनिरस्मि। ममैव सन् वह हव्यान्यग्ने। पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदः" इति। हे अग्ने 'अहं', 'त्वदस्मि' त्वत्तः सकाशात् यजमानोस्मि, 'त्वं', अपि 'एतत्' रूपं, 'मदसि' मत्तः सकाशादेतदाहवनीयरूपं प्राप्नोषि। मया ह्याधीयमानस्य तवाहवनीयत्वं, अतः कारणात् त्वं 'मम योनिः', अहञ्च 'तव', 'योनिः' कारणम्, 'अस्मि'। हे 'अग्ने', 'ममैव सन्' त्वं मदीय एव भूत्वा, 'हव्यानि', वह। हे 'जातवेदः', सर्व्वत्र 'पुत्रः पित्रे', 'लोककृत्' स्थानसम्पादकः भवति। अतो यथा मया तव स्थानं सम्पादितं तथा त्वयापि मम पुण्यलोकः सम्पादनीयः॥

(९) अथ द्वितीयमाह। "आजुह्वानः सुप्रतीकः पुरस्तात्। अग्ने स्वां योनिमासीद साध्या। अस्मिन् सधस्थे अध्युत्तरस्मिन्।